



Τώρα είναι η ώρα που πρέπει να βρούμε τη δύναμη να πούμε ένα μεγάλο όχι στο λαϊκισμό και να ενθαρρύνουμε τον ορθολογισμό, για να μην ξημερώσουν ξανά μέρες σαν κι αυτές του Μαρτίου του 2013

Οι δύο δρόμοι για την κυπριακή οικονομία

Μόλις τρία χρόνια μετά την κορύφωση της χειρότερης κρίσης από τότε που έχουμε κράτος η οικονομία της Κύπρου βρήκε τον δρόμο της. Ήδη η χώρα μας χαρακτηρίζεται στην Ευρώπη ως ένα επιτυχημένο παράδειγμα αντιμετώπισης οικονομικής κρίσης. Η Κύπρος είναι στα δημοσιεύματα του διεθνούς Τύπου για τα επιτεύγματά της και όχι για τα προβλήματά της. Βεβαίως οι επιπτώσεις της κρίσης είναι ακόμα αισθητές, όμως η σύγκριση δεν πρέπει να γίνεται με μια ιδανική οικονομία, αλλά με το σκληρό κατάρρευσης που διαμορφώθηκε την περασμένη πενταετία και κορυφώθηκε το 2013.

Ας αναλογιστεί ο καθένας μας σε ποια κατάσταση βρισκόταν η Κύπρος πριν από τρία χρόνια και πού στέκει σήμερα. Ας απαριθμήσει όλες τις προβλέψεις αυτών που διαφωνούσαν, αυτών που καταψήφισαν όλες τις μεταρρυθμίσεις, και πόσες από αυτές διαψεύστηκαν. Να θυμίσουμε μόνο μερικές: Είμαστε στο ευρώ, δεν βάλουμε νέους φόρους, δεν χρειαστήκαμε δεύτερο μνημόνιο, δεν οδηγηθήκαμε σε όλο και βαθύτερη ύφεση, η Τρόικα δεν έβαλε χέρι στο φυσικό μας αέριο, η κοινωνία υπέφερε αλλά

δεν εξαθλιώθηκε. Κοντολογίς, σήμερα είμαστε ξανά σε τροχιά ανάκαμψης και ανάπτυξης. Έχουμε ουσιαστικά κερδίσει μια δεύτερη ευκαιρία.

Και είναι ακριβώς τώρα, από αυτό το κομβικό σημείο, που καλούμαστε να επιλέξουμε την οδό που θα ακολουθήσουμε.

Η μια οδός είναι αυτή που δοκιμάστηκε στο παρελθόν. Είναι αυτή της χαλαρότητας σε σχέση με τη διαχείριση των δημοσίων οικονομικών. Είναι αυτή των συνεχών πιέσεων για προσλήψεις και αυξήσεις στο Δημόσιο και για συνεχή διεύρυνση των επιδομάτων και παροχών που το κράτος προσφέρει, συνήθως μάλιστα όχι σε αυτούς που τα δικαιούνται αλλά σε αυτούς που τα διεκδικούν πιο έντονα. Είναι η οδός αυτών που καταγγέλλουν τη λιτότητα αλλά δεν κατανοούν ότι τα ελλείμματα και χρέη



Χάρης Γεωργιάδης
Υπουργός Οικονομικών

αυτής της ανεύθυνης διαχείρισης τα φορτώνεται πάντοτε ο φορολογούμενος πολίτης, με τρόπο που υπονομεύει το μέλλον και την αναπτυξιακή προοπτική. Είναι η οδός του βολέματος με ένα τραπεζικό σύστημα –του Συνεργατισμού περιλαμβανομένου– που δάνειζε αλόγιστα. Που θεωρεί τους δημόσιους οργανισμούς δημόσιο πλούτο αλλά αδιαφορεί για τη διαχρονική λεηλασία τους. Είναι η οδός του συντηρητισμού που τον επιλέ-



Από τη μια είναι η συνετή διαχείριση των δημόσιων οικονομικών και από την άλλη είναι η διαχείριση της χαλαρότητας του παρελθόντος

γουν όσοι αντιστέκονται σε κάθε αλλαγή και οχυρώνονται πίσω από αφορισμούς και συνθήματα.

Η άλλη οδός δεν είναι καθόλου εύκολη. Είναι αυτή της συνετής διαχείρισης των δημοσίων οικονομικών. Αυτό σημαίνει προϋπολογισμούς ισοσκελισμένους και συγκράτηση των δημοσίων δαπανών, κυρίως του δημόσιου μισθολογίου και των παροχών.

Σημαίνει πως οι προσλήψεις και οι αυξήσεις στο Δημόσιο θα είναι πελογοισμένες και ότι θα συνάδουν με την πορεία της οικονομίας, όπως ακριβώς προνοεί η νομοθετική ρύθμιση που είναι ενώπιον της Βουλής από τον περασμένο Αύγουστο. Σημαίνει ότι θα εξαντλούνται τα περιθώρια κινητικότητας υφιστάμενων υπαλλήλων πριν εξεταστεί το ενδεχόμενο νέων προσλήψεων, όπως διασφαλίζει άλλη νομοθετική πρόταση που επίσης είναι, εδώ και καιρό, ενώπιον της Βουλής.

Αυτή η προσέγγιση αποτολή αλλαγές και μεταρρυθμίσεις. Όπως είναι η ριζοσπαστική μεταρρύθμιση της κοινωνικής πολιτικής που έχει ήδη εφαρμοστεί, καλύπτοντας χιλιάδες συμπολίτες μας που είχαν πραγματική ανάγκη, αλλά αποκλείοντας άλλους που δεν θα έπρεπε ποτέ να ήταν δικαιούχοι. Όπως είναι η παραχώρηση της διαχείρισης των λιμανιών σε ιδιώτη επενδυτή, η προσέλευση στρατηγικού συνεργάτη στη Cyta, η λειτουργία του Λαχείου από ιδιώτη αντί από το κράτος.

Αυτή η οδός θέλει τις τράπεζες να λειτουργούν

σε ένα πλαίσιο αξιοπιστίας και να διαχειρίζονται υπεύθυνα το χρήμα των καταθετών, οι οποίοι πλήρωσαν βαρύτατο τίμημα για τις αστοχίες του παρελθόντος. Ότι θα χρηματοδοτούν τις πραγματικές ανάγκες των πολιτών και των επιχειρήσεων αλλά θα διασφαλίζουν ότι τα δανεικά που δίνουν θα τα παίρνουν πίσω.

Αυτή η οδός προϋποθέτει τόλμη να λέμε όχι εκεί και όταν πρέπει. Προτάσει το ωφέλιμο και όχι πάντα το αρεστό. Δεν είναι η οδός που φαινομενικά μας «βόλεψε» τα προηγούμενα χρόνια.

Άλλα είναι η μόνη που μπορεί να οδηγήσει τον τόπο μας μπροστά. Έπρεπε δυστυχώς να φτάσουμε στο χείλος της καταστροφής για να το καταλάβουμε. Κάποιοι, ωστόσο, παραμένουν ακόμη και σήμερα προσκολλημένοι σε ξεπερασμένες νοστροπίες και ενίοτε νοσταλγούν τα λάφυρα του παρελθόντος.

Αυτή λοιπόν είναι η ώρα που και οι πολίτες οφείλουν ν' αναλάβουν τις ευθύνες τους. Είναι η ώρα της σιωπηρής πλειοψηφίας που αγωνίζεται και αγωνιά για το αύριο και όχι αυτών που φωνασκούν και παραμένουν γαντζωμένοι στο παρελθόν. Τώρα είναι η ώρα που πρέπει να βρούμε τη δύναμη να πούμε ένα μεγάλο όχι στον λαϊκισμό και να ενθαρρύνουμε τον ορθολογισμό, για να κρατήσουμε τη χώρα μας στον δρόμο της υπευθυνότητας, της συνέπειας και της προκοπής. Για να μην ξημερώσουν ξανά μέρες σαν κι αυτές του Μαρτίου του 2013.